

Sygn. akt III KK 327/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras (przewodniczący)

SSN Małgorzata Gierszon

SSN Przemysław Kalinowski (sprawozdawca)

Protokolant Anna Korzeniecka-Plewka

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Barbary Nowińskiej,
w sprawie **M. W.**

oskarżonego z art. 107 § 1 k.k.s.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 26 czerwca 2019 r.,

kasacji, wniesionej przez oskarżyciela publicznego Naczelnika [...] Urzędu Celno-
Skarbowego w O.

od wyroku Sądu Okręgowego w E.

z dnia 18 stycznia 2018 r., sygn. akt VI Ka [...]

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w N.

z dnia 14 kwietnia 2017 r., sygn. akt II K [...],

**uchyla zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w E.
w odniesieniu do M. W. i w tym zakresie przekazuje sprawę
temu Sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu
odwoławczym.**

UZASADNIENIE

M. W. został oskarżony o to, że w okresie od 2 listopada 2013 r. do 10 kwietnia 2014 r. jako prezes firmy „H. [...]” Sp. z o. o. z/s w W. przy ul. [...] oraz „T. [...]” Sp. z o. o. z/s w W. przy Al. [...] urządzał w lokalu gastronomicznym „C.” M. Z., M. [...], [...] G. gry na automatach w rozumieniu art. 2 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz.U. nr 201 z 2009 r., poz. 1540 z późn. zm.) w postaci urządzeń w łącznej ilości trzech sztuk, w tym A. [...] nr [...] w okresie od 2 listopada do 10 kwietnia 2014 r. oraz na automacie A. [Y.] nr [...] w okresie od 3 stycznia 2014 r. do 10 listopada 2014 r. wbrew przepisom art. 3, art. 4 ust. 1 a, art. 6 ust. 1 art. 14 ust. 1 oraz art. 23a ww. ustawy, tj. w szczególności bez wymaganej koncesji oraz poza kasynem gry, tj. o przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 1 k.k.s. Obok M. W. zarzuty postawiono jeszcze dwóm oskarżonym.

Sąd Rejonowy w N. wyrokiem z dnia 14 kwietnia 2017 r., sygn. akt II K [...] uznał m.in. M. W. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu przyjmując dodatkowo, że działał wspólnie i w porozumieniu z X. Y. oraz zajmując się sprawami gospodarczymi spółek H. [...] Sp. z o. o. z siedzibą w W. i T. [...] Sp. z o. o. z siedzibą w W., a także eliminując z jego opisu naruszenie przepisu art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych i w konsekwencji urządzania gier poza kasynem gry, tj. przestępstwa skarbowego z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. i za to wymierzył mu karę grzywny w liczbie 200 stawek dziennych po 200 zł każda (pkt 1 wyroku). Zasądził od M. W. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 4.000 zł tytułem opłaty oraz obciążył go wydatkami poniesionymi przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania w części na niego przypadającej (pkt 5 wyroku).

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonych, Sąd Okręgowy w E. wyrokiem z dnia 18 stycznia 2018 r., sygn. akt VI Ka [...], zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchylił punkt 1 zaskarżonego wyroku w całości dotyczący M. W. oraz rozstrzygnięcie o kosztach i opłacie zawarte w punkcie 5 w zakresie dotyczącym M. W. i na podstawie art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. umorzył postępowanie karne w zakresie czynu M. W. (pkt I.a wyroku). W pozostałym zakresie – odnośnie pozostałych oskarżonych – zaskarżony wyrok utrzymał w mocy. Nadto, zasądził

od dwójki oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowania odwoławcze po 1/3 części oraz opłatę, zaś kosztami procesu w części umarzającej obciążył Skarb Państwa (pkt II wyroku).

Od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kasację wniósł Naczelnik [...] Urzędu Celno – Skarbowego w O., zaskarżając powyższe orzeczenie w pkt Ia) na niekorzyść M. W. oraz w pkt II w części dotyczącej obciążenia Skarbu Państwa kosztami procesu w części umarzającej postępowanie karne w zakresie czynu M. W. i zarzucił:

- „1. rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. i art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. w związku z art. 113 § 1 k.k.s. polegające na błędnym przyjęciu, iż zaistniała ujemna przesłanka procesowa w postaci powagi rzeczy osądzonej, gdyż oskarżony M. W. został wcześniej prawomocnie skazany za czyn, będący elementem czynu ciągłego przypisanego mu prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 3 kwietnia 2017 r., sygn. akt II K [...] i z dnia 8 września 2017 r., sygn. akt II K [...], prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Ł. Zamiejscowy Wydział Karny w K. z dnia 10 listopada 2016 r., sygn. akt VII K [...], w sytuacji gdy oskarżony nie został prawomocnie skazany w warunkach określonych w art. 6 § 2 k.k.s. w związku z art. 107 § 1 k.k.s., a tym samym nie było prawnej przeszkody do orzekania w przedmiocie odpowiedzialności karnej skarbowej oskarżonego, za czyny zarzucane mu w akcie oskarżenia,
2. rażące naruszenie przepisów prawa materialnego, które miało istotny wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 6 § 2 k.k.s. w związku z art. 107 § 1 k.k.s. polegające na uznaniu, iż art. 6 § 2 k.k.s. obejmuje swą treścią normatywną i znajduje zastosowanie do przestępstw trwałych - wieloczynowych, do których należą czyny zabronione spenalizowane w art. 107 § 1 k.k.s.,
3. rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 632 pkt 2 i art. 634 k.p.k. w związku z art. 113 § 1 k.k.s. polegające na błędnym przyjęciu, iż zaistniała podstawa do uchylenia wyroku Sądu pierwszej instancji w pkt 5 - odnośnie kosztów i opłat (kosztów procesu) dotyczących M. W.; w sytuacji, gdy oskarżony M. W. nie został prawomocnie skazany w warunkach określonych w art. 6 § 2 k.k.s. w związku z art. 107

§ 1 k.k.s., a tym samym nie było prawnej przeszkody do orzekania w przedmiocie odpowiedzialności karnej skarbowej oskarżonego, za czyny zarzucane mu w akcie oskarżenia i skutkiem czego nie było podstaw do umorzenia postępowania w oparciu o art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. i art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. w związku z art. 113 § 1 k.k.s.”.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w pkt I. a) oraz w pkt II w części dotyczącej obciążenia Skarbu Państwa kosztami procesu w części umarzającej postępowanie karne w zakresie czynu M. W. i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w E. w tym zakresie, do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja oskarżyciela publicznego wniesiona w tej sprawie okazała się zasadna, a zamieszczony w niej wniosek o uchylenie rozstrzygnięcia sądu odwoławczego umarzającego postępowanie wobec osk. M. W. oraz związanych z tym konsekwencji w zakresie kosztów procesu, zasługiwał na uwzględnienie.

Trafny w szczególności okazał się zarzut naruszenia art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. i art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. w związku z art. 113 § 1 k.k.s., polegającego na błędnym przyjęciu, iż zaistniała ujemna przesłanka procesowa w postaci powagi rzeczy osądzonej. Sąd Okręgowy w E. stanął na stanowisku, iż prawomocne skazanie M. W. za czyn ciągle prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 3 kwietnia 2017 r., sygn. akt II K [...] i z dnia 8 września 2017 r., sygn. akt II K [...] oraz prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Ł. Zamiejskowy Wydział Karny w K. z dnia 10 listopada 2016 r., sygn. akt VII K [...], rodzi powagę rzeczy osądzonej, co wyklucza przypisanie M. W. kolejnych jednostkowych zachowań z okresu opisanego w prawomocnym wyroku, ujawnionych się w tym samym okresie. Pogląd ten opierał się na założeniu o tożsamości przestępstw skarbowych przypisanych w/w wyrokami z czynem będącym przedmiotem niniejszego postępowania. We wszystkich tych wypadkach chodziło bowiem o zachowania polegające na urządzaniu – w konkretnie wskazanym miejscu - gry na indywidualnie określonym automacie wbrew przepisom ustawy z dnia 19 listopada 2009 r., (Dz. U. z 2018 r., poz. 165 ze zm.), przy czym czas działania sprawcy zakreślony w czynie zarzuconym oskarżonemu w niniejszej sprawie

mieścił się w czasie czynu ciągłego ustalonego w wyrokach Sądu Rejonowego w K. z dnia 3 kwietnia 2017 r., sygn. akt II K [...] i z dnia 8 września 2017 r., sygn. akt II K [...] oraz Sądu Rejonowego w Ł. Zamejskowy Wydział Karny w K. z dnia 10 listopada 2016 r., sygn. akt VII K [...]. Jednocześnie, sąd odwoławczy wskazał, że oskarżony nie podejmował kolejnych zachowań w sposób przypadkowy, ale w sposób powtarzający ten sam schemat. Miało to świadczyć o pojawianiu się sukcesywnie zamiaru dotyczącego każdego kolejnego zachowania polegającego na wstawianiu kolejnych automatów do gry w kolejnych lokalach.

Sąd Najwyższy nie podziela poglądu co do tożsamości zachowania przypisanego osk. M. W. przez Sąd I instancji w tej sprawie, z czynami, za które został on skazany w sprawach Sądów: Rejonowego w K. z dnia 3 kwietnia 2017 r., sygn. akt II K [...] i z dnia 8 września 2017 r., sygn. akt II K [...] oraz Sądu Rejonowego w Ł. Zamejskowy Wydział Karny w K. z dnia 10 listopada 2016 r., sygn. akt VII K [...]. Nie zmienia tej oceny nawet przyjęcie we wspomnianych wyrokach, że czyny w nich opisane zostały popełnione w warunkach określonych w art. 6 § 2 k.k.s. Zakres samodzielności jurysdykcyjnej pozwala bowiem uznać, że inne zachowania tego samego sprawcy, o zbliżonym przedmiotowo kształcie i zaistniałe w tych samych okresach, nie spełniają kryterium ciągłości czynu i nie są objęte ujemną przesłanką procesową w postaci powagi rzeczy osądzonej.

Na wstępie odnotować trzeba zasadniczą wątpliwość wyrażaną w piśmiennictwie prawniczym odnośnie możliwości stosowania instytucji czynu ciągłego, określonej w art. 6 § 2 k.k.s., do przestępstw trwałych, wieloodmianowych, zbiorowych, czy też przestępstw popełnionych w drodze powtarzających się zachowań (por. P. Kardas, G. Łabuda, T. Razowski: Kodeks karny skarbowy. Komentarz, Warszawa 2017, s. 80 i wskazana tam literatura). Przyjmuje się wręcz za zbędne „powoływanie się na art. 6 § 2 k.k.s.” w wypadkach tzw. wieloczynnościowego określenia znamion, np. „nabywa, przechowuje lub przewozi”, „urządza lub prowadzi grę” (podobnie T. Grzegorzczuk: Kodeks karny skarbowy. Komentarz, Warszawa 2009, s. 58). Zbędność ta, prowadząca do zaniechania powoływania w kwalifikacji prawnej przepisu art. 6 § 2 k.k.s., wynika z redukcji wielu działań sprawcy do jednego zachowania (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2019 r., III KK 561/18).

Przypomnieć trzeba również, że koniecznym elementem normatywnym konstrukcji prawnej opisanej w art. 6 § 2 k.k.s. jest „ten sam zamiar”, a nie „taki sam zamiar”, a więc zasadniczy element strony podmiotowej zachowania sprawcy czynu zabronionego, istotnie różnicujący psychiczne nastawienie sprawcy. Także na tę różnicę zwrócono uwagę w piśmiennictwie stwierdzając, że nie spełnia przesłanki subiektywnej czynu ciągłego sytuacja, w której sprawca podejmuje poszczególne zachowania z nowym zamiarem, pojawiającym się przed rozpoczęciem kolejnych zachowań. Nawet w wypadku skierowania akcji przestępczej przeciwko tym samym dobrom prawnym i zastosowania zbliżonych form podejmowanego zachowania, w takim wypadku sprawca działa wprawdzie z takim samym zamiarem, lecz w odniesieniu do każdego zachowania innym, co wyklucza spełnienie warunku tożsamości określonego w art. 6 § 2 k.k.s. (por. P. Kardas, G. Łabuda, T. Razowski: Kodeks karny skarbowy. Komentarz, WKP 2017, teza 34). Koncepcja ciągłości czynu związana jest z zachowaniem polegającym na popełnieniu niejako „na raty” jednego przestępstwa i nie stanowi jej realizacji popełnianie wielu przestępstw w miarę pojawiania się, czy też tworzenia okoliczności umożliwiających podjęcie kolejnych działań wyczerpujących każdorazowo cały zespół znamion. Chodzi zatem o zachowania podejmowane sukcesywnie, a więc jedno po drugim.

W wypadku osk. M. W. nie może być żadnych wątpliwości co do tego, że zachowanie polegające na urządzaniu gry w określonej miejscowości, w danym lokalu i przy wykorzystaniu indywidualnie oznaczonych automatów, było przez niego podejmowane każdorazowo ze świadomością naruszenia swoim zachowaniem po raz kolejny przepisów ustawy (wyczerpania wszystkich znamion czynu zabronionego), nawet jeżeli już wcześniej takie gry urządzały przez niego w innych miejscowościach lub w tej samej miejscowości, ale w innym (określonym geograficznie) miejscu. Oskarżony miał świadomość, że na każde nowe miejsce określone geograficznie (miejscowość, lokalizacja w danej miejscowości), w którym chciałby urządzać gry na automatach jako gry hazardowe, wymagana byłaby od niego nowa koncesja na kasyno gry (art. 41 ust. 1 w zw. z art. 42 pkt 3 w zw. z art. 35 pkt 5 u.g.h.). Nie występując o nią i urządzaając gry w nowym miejscu, postępował po raz kolejny wbrew wskazanym przepisom ustawy.

Na znaczenie tej okoliczności z punktu widzenia zagadnienia ciągłości czynu w aspekcie ujemnej przesłanki procesowej w postaci powagi rzeczy osądzonej, trafnie zwrócił już uwagę Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 września 2018 r., V KK 415/18.

To kształt normatywnej regulacji, określającej w ustawie o grach hazardowych, warunki i zasady na jakich dopuszczalne jest urządzenie i prowadzenie gier hazardowych na automatach do gry, decyduje o tym, że sprawca zachowania polegającego na podjęciu takiej działalności bez przestrzegania tych zasad, w chwili jego realizacji w każdym kolejnym miejscu, ze świadomością, iż swoim zachowaniem polegającym na urządzeniu gry hazardowej bez koncesji na kasyno gry i w miejscu nie posiadającym takiego statusu, narusza po raz kolejny, na nowo, unormowanie ustawowe, obligujące go do posiadania koncesji na prowadzenie kasyna w tym właśnie miejscu, a jednak do zrealizowania tego celu dąży – wbrew przepisom ustawy.

W pełni zasadnie zatem właśnie miejsce czynu, a więc indywidualnie określony obiekt, w którym sprawca urządzał gry na automatach wbrew warunkom określonym w ustawie o grach hazardowych, stanowi istotny argument przemawiający przeciwko traktowaniu takiego zachowania od strony prawnokarnej jako tego samego czynu, za którego popełnienie sprawca został już skazany prawomocnie w innym, wcześniejszym postępowaniu karnym, w którym przypisano takie zachowanie w innym miejscu, w warunkach określonych w art. 6 § 2 k.k.s., a czas popełnienia przypisanego wówczas czynu ciągłego zawierał w sobie czas zachowania sprawcy w miejscu będącym przedmiotem kolejnego postępowania (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2018 r., V KS 5/18).

W realiach każdej więc ze spraw, w których wchodzi w grę zagadnienie zastosowania konstrukcji przewidzianej w art. 6 § 2 k.k.s. i wynikających z tego konsekwencji w postaci ewentualności wystąpienia ujemnej przesłanki procesowej w postaci powagi rzeczy osądzonej, nie można określać granic tożsamości czynu bez odwołania do tego zachowania, które zostało opisane w akcie oskarżenia a następnie, w granicach skargi, przypisane w wyroku skazującym – w kontekście zachowania naruszającego konkretne przepisy ustawy lub warunki koncesji lub zezwolenia. W sprawie niniejszej zarzucono obwinionemu w akcie oskarżenia

urządzanie gry na konkretnym automacie (opisanym numerem identyfikacyjnym i nazwą własną), w konkretnym miejscu (lokal gastronomiczny „C.” w G.), bez posiadania koncesji na prowadzenie kasyna, a zatem, naruszenie normy sankcjonowanej nastąpiło z uwagi na uchybienie normie zawartej w art. 6 ust.1 u.g.h. Taka konstrukcja odpowiedzialności za przestępstwo skarbowe została przyjęta przez sąd pierwszej instancji, co wynika z treści wyroku (art. 413 § 2 k.p.k.) oraz jego uzasadnienia.

Przepis art. 6 ust. 1 u.g.h., w części odnoszącej się do działalności w zakresie gier hazardowych, indywidualizuje także kwestię uprawnień do organizowania i prowadzenia takiej działalności, wskazując, że może ją prowadzić tylko podmiot posiadający koncesję na prowadzenie kasyna (por. np. uchwała SN z dnia 19 stycznia 2017 r., I KZP 17/16, OSNKW 2017, nr 2, poz. 7; wyrok SN z dnia 16 marca 2017 r., V KK 21/17, LEX nr 2258063). Skoro zatem oskarżonemu przypisano urządzenie gry wbrew przepisom art. 6 ust. 1 u.g.h. (w zw. z art. 2 ust. 3 i art. 3 u.g.h.), to ustalono, że urządzona przez niego, jako prezesa podmiotu gospodarczego funkcjonującego w formie sp. z o.o., gra na konkretnym automacie, była grą hazardową, na urządzenie której wymagana była koncesja na kasyno gry, zgodnie z treścią art. 3 u.g.h. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 września 2018 r., V KK 415/18).

Sąd Okręgowy w E. w swoim uzasadnieniu pisemnym zwrócił też uwagę na to, że zawarcie w opisach czynów będących przedmiotem rozstrzygnięć Sądu Rejonowego w K. z dnia 3 kwietnia 2017 r., sygn. akt II K [...] i z dnia 8 września 2017 r., sygn. akt II K [...], Sądu Rejonowego w Ł. Zamiejscowy Wydział Karny w K. z dnia 10 listopada 2016 r., sygn. akt VII K [...] oraz w opisie czynu, o którym orzekł w tej sprawie Sąd Rejonowy w N. wyrokiem z dnia 14 kwietnia 2017 r., sygn. akt II K [...], tożsamego ustalenia, że ten sam oskarżony, tj. M. W. miał dopuścić się ich w związku z wykonywaną funkcją prezesa spółek „H. [...]” lub „T. [...]” - uprawniało do wniosku, że istotą wszystkich tych zachowań było wykorzystanie przez niego tej samej sposobności, wynikającej z prowadzenia określonego typu działalności gospodarczej, polegającej na urządzeniu gier na automatach, w ramach tych podmiotów. Zachodziła także – zdaniem sądu odwoławczego – tożsamość czynów albowiem te jednorodne działania

oskarżonego, stanowiły zamach na to samo dobro chronione prawem. Stwierdzenie tego rodzaju okoliczności miałoby obligować z kolei do potraktowania zachowania z okresu od dnia 2 listopada 2013 r. do dnia 10 kwietnia 2014 r., jako fragmentu czynów ciągłych z okresu od sierpnia 2013 r. do listopada 2015 r. przypisanych w/w wyrokami Sądów Rejonowych w K. i w Ł.

W przekonaniu Sądu Najwyższego, także druga – wskazana wyżej – przesłanka ciągłości czynu opisana w art. 6 § 2 k.k.s., w postaci „wykorzystania trwałej sposobności”, nie ma zastosowania w warunkach istniejących w tej sprawie. Powtarzające się zachowania naruszające prawo nie były związane z tą samą okazją lub trwale ukształtowanymi warunkami umożliwiającymi podejmowanie przestępnych zachowań. Te ostatnie, każdorazowo zdeterminowane były przecież nową, pojawiającą się możliwością zainstalowania automatu do gry w nowym miejscu (miejscowości, lokalu), koniecznością przeprowadzenia odrębnych negocjacji, zawarciem nowych umów wynajęcia powierzchni i serwisowania urządzenia. W tych warunkach, jakie towarzyszyły popełnieniu każdego kolejnego czynu naruszającego normę art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 ust. 1 u.g.h., nie było trwałych okoliczności umożliwiających oskarżonemu dokonanie przestępstwa ani stwarzających ku temu okazję. Każdorazowo zatem, zrealizowanie znamion określonych w ustawie wymagało podjęcia nowych działań, w innym miejscu i skierowanych do innych podmiotów. Nie sposób więc mówić o wykorzystaniu tej samej „trwałej” sposobności.

Finalnie, Sąd Najwyższy w tym składzie w pełni podziela stanowisko wyrażone w wyroku z dnia 19 września 2018 r. (V KK 415/18), co do tego że „skoro urządzenie gry hazardowej w postaci gry na automatach (art. 1 ust. 2 w zw. z art. 2 ust. 3 i 5 u.g.h.) wymaga uzyskania koncesji na kasyno gry (art. 6 ust. 1 u.g.h.), a koncesja taka udzielana jest w odniesieniu do jednego kasyna, prowadzonego w ściśle określonym (geograficznie) miejscu (art. 41 ust. 1, art. 42 pkt 3 i art. 35 pkt 5 u.g.h.), to zachowanie osoby, która nie posiadając koncesji na prowadzenie kasyna podejmuje działanie w postaci urządzania gry na automatach w różnych miejscach (miejscowościach, lokalach), stanowi każdorazowo - od strony prawnokarnej - inny czyn, podjęty z zamiarem naruszenia tych przepisów w każdym z tych miejsc. Upřednie prawomocne skazanie za przestępstwo z art. 107

§ 1 k.k.s., popełnione w innym miejscu, w warunkach czynu ciągłego (art. 6 § 2 k.k.s.), w którym czas jego popełnienia obejmuje czasokres popełnienia czynu z art. 107 § 1 k.k.s. co do którego toczy się jeszcze postępowanie karno-skarbowe, nie stanowi w tym późniejszym procesie przeszkody procesowej w postaci powagi rzeczy osądzonej, albowiem nie jest spełniony warunek tożsamości czynów.

Z tych wszystkich względów należało podzielić, zamieszczony w kasacji Naczelnika [...] Urzędu Celno – Skarbowego w O., zarzut rażącego naruszenia przepisu art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. i art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. wobec wadliwego przyjęcia przez sąd odwoławczy tezy o spełnieniu przesłanek czynu ciągłego określonych w art. 6 § 2 k.k.s., która to obraza miała oczywisty wpływ na treść wyroku. Konsekwencją takiej oceny była konieczność uchylenia zaskarżonego wyroku w odniesieniu osk. M. W. i przekazanie jego sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W jego toku, sąd odwoławczy – będąc związany poglądem prawnym wyrażonym przez Sąd Najwyższy (art. 442 § 3 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s.) – rozpozna wniesioną apelację obrońcy oskarżonego, mając na względzie treść przepisu art. 44 § 6 k.k.s.

W tych warunkach Sąd Najwyższy orzekł, jak w wyroku.

[aw]